

לפרשת שלח (2)

א. מתכוננים להיכנס אל הארץ המובטחת. משה שולח מרגלים לפני העם, ורובם חוזרים ומבוהלים ומחדירים בעם יאוש כבד.

ב. (ל) ויהם פלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה וירשנו אתה פי יכול נוכל לה: (לא) והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם פי חזק הוא ממנו: (לב) ויציא דבת הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי מדות: (לג) ושם ראינו את הנפילים בני ענק מן הנפלים ונהי בעינינו כחגבים וכן היינו בעיניהם: (א) ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא: (ב) וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו אלהם כל העדה לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו: (ג) ולמה ידור מביא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בתרב נשינו וטפנו יהיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה: (ד) ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה: [במדבר יג, 30 – יד, 4]

ג. גם כשיודעים שבסוף יהיה טוב, גם כשמצפים לאור ולתקוה, קשה עד מאוד להשתחרר מן ההרגל לחושך ולקושי, קשה שלא לרצות לחזור לאחור. לפעמים, זה כמעט בלתי נתפס מבחינתנו, לזוטר על מה שאנו מכירים כה טוב, כמעט בלתי אפשרי לנו נתפס לזוטר על הכאב.

ד. צפיה / רחל

לנעץ באפלה עינים משועות,
לפרש אל החלל ידי געגועים,
ואזן להטות לקול רשורש עלים,
ולפלל לגס, ולנחל לאות –

ושבע להנאש ושבע להאמין
בנחמת-סודות, בגמול קרוב וער,
לצלל בשכחה ופתע להתנער
ולקלל הדין, ולקבל הדין –

ולבקש מקלט בחיק צלמי עבר,
במגעם חומל, במגעם טהור,
לרעד מבכי פבוש, ועד היום יאור
לשכר ממרי הכאב וממתקו הזר –